

SENTÈNCIA 2002-44 DE 19 DE SETEMBRE DE 2002

**TRANSPORTS PÚBLICS. TRANSPORTS DE PASSATGERS PER
CARRETERA. Autorització per un servei de transport internacional.
L'origen o el destí dels usuaris és sempre el país veí. Manca de regulació per llei.
Aplicació analògica.**

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles núm. 2002-025, de 18 de març de 2002, que és objecte d'aquesta alçada, va declarar ajustades al Dret la resolució del Ministre de la Presidència i Economia de 31 de gener de 2001, confirmada per la del Govern de 26 de març de 2001, per les quals s'autoritzava a l'empresa N. S.A. per poder efectuar parades entre l'estació d'autobusos d'Andorra i l'església del Pas de la Casa, com havia demanat, en el benentès que l'origen o el destí dels passatgers sempre ha de ser de caràcter internacional.

2.- Contra la sentència esmentada interposa un recurs d'apel·lació la representació de l'empresa de transports, adduint que el servei que te concedit la recurrent és equiparable al servei regular en els termes de la legislació vigent i la no regulació dels serveis de transport internacional obliga a interpretar la normativa de conformitat amb els principis generals del Dret administratiu; demana la revocació de la sentència i el reconeixement del dret a fer les parades sol·licitades sense la limitació sobre l'origen o el destí dels passatgers imposada en les resolucions administratives.

3.- De l'anterior escrit se'n donà trasllat a la representació processal del M.I. Govern, que el contestà argumentant que el fet de que el servei de transport internacional es faci amb una certa regularitat no implica que se l'hagi d'equiparar amb els serveis regulars, i que no cal oblidar que l'autorització de la que disposa l'apel·lant és per fer servei de transport internacional de passatgers, i és en aquest marc en el qual s'han d'analitzar les resolucions objecte del recurs.

4.- La vista oral tingué lloc el dia 12 de juliol de 2002, en la que les parts van fer les manifestacions més adients a llurs interessos, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió que se suscita en aquesta segona instància, com en la primera, és la de si la condició que imposen les resolucions recorregudes a l'ampliació de parades en territori andorrà sol·licitada per l'empresa titular del servei de transport

internacional de viatgers Andorra (estació) – Toulouse (aeroport), en el sentit de que l'origen o el destí dels passatgers ha de ser internacional, s'ajusta o no al Dret.

La Llei reguladora del transport públic de passatgers per carretera, d'11 d'octubre de 1985, remet la regulació dels serveis de transport internacional a una llei posterior que encara no ha estat aprovada, per la qual cosa el règim jurídic dels mateixos s'ha d'integrar per les disposicions que de la llei citada siguin aplicables analògicament, en el marc de la relació jurídica d'autorització pel servei de la qual disposi l'empresa titular en cada cas.

Així, per resoldre la qüestió abans indicada cal tenir molt present que N. S.A. té una autorització per prestar serveis de transport de passatgers Andorra – Toulouse, és a dir, una autorització per un servei de transport internacional, la característica fonamental del qual és la de que l'origen o el destí dels usuaris sempre és el país veí, i amb la configuració dels que l'article 3 de la Llei defineix com serveis regulars.

Des d'aquesta perspectiva és totalment encertat el raonament final de la sentència de la Batllia quan diu que "... sembla raonable, i és ajustat a dret, que el Govern hagi volgut limitar el dret de càrrega i descàrrega als passatgers que tinguin la destinació internacional derivada del servei que ofereix la societat". I ho és perquè si s'admetés que l'origen i destí d'alguns dels passatgers es pogués reduir al marc del Principat (entre Andorra i el Pas de la Casa) com podria passar de prosperar la pretensió de l'apel·lant, es desnaturalitzaria el contingut essencial de l'autorització, que passaria a tenir la doble característica de servei internacional i de servei regular nacional i a més es crearia una clara situació de competència il·legal enfront els titulars d'autoritzacions de transport de viatgers d'àmbit exclusivament nacional.

En conseqüència, la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles que confirma les resolucions recorregudes s'ajusta a Dret i això comporta la desestimació del recurs d'apel·lació, sense que calgui fer altres consideracions sobre els principis que guien l'actuació administrativa als que es refereix la part apel·lant, que han estat totalment respectats.

Tercer.- No es fa cap pronunciament especial sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'entitat mercantil N. S.A. contra la sentència número 2002-025, de 18 de març de 2002, que es confirma, sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.